

Februar

Angelček

Štev. 6

Alozij Košmerlj:

Za Jezusa vse, za Jezusa tudi življenje.

V svetih božičnih praznikih vsako leto s posebno ljubeznijo mislim na nedolžne betlehemske otročiče. Komaj so začeli živeti, že so padli pod ostrino meča. Herod jih je pokončal kakor uniči vihar nežno cvetje. Kako so žalovale uboge betlehemske matere, niso se dale potolažiti, zakaj njihovih ljubljencev ni bilo več pri njih. In vendar so bili ti otročiči srečni in betlehemske matere so danes Bogu hvaležne za tisti krvavi dan. Saj so nedolžni dečki umrli za Jezusa. Bili so prva Jezusova žrtev, najmlajši mučenčki za nebeškega Kralja. Njih plačilo je zdaj v nebesih, kjer se vekomaj igrajo z Jezusom, božjim Jagnjetom.

Jezus je imel tudi pozneje med nedolžnimi otroki prav junaške prijatelje. V dobi krvavih preganjanj pod rimskimi cesarji so dali mnogi otroci svoje življenje za Jezusa. Vsi poznamo sveto Nežo — Janjica jo kličejo ponekod —, ki ni bila stara niti 14 let, pa je že junaško položila svojo glavo pod rabljev meč. Umrta je za Jezusa, svojega nebeškega ženina. V cvetu svoje mladosti je umrl sveti Pankracij, ki so ga raztigale divje zveri v rimskem gledališču. Posebno lep

je zgled svetega Tarcizija, ki ga po pravici imenujemo mučenca svetega Rešnjega Telesa. Kristjanom, ki so na smrt obsojeni čakali v rimskih ječah svojega konca, je nesel mali junaček sveto popotnico. Na poti so ga zadržali razuzdani rimski otroci. Ker jim ni hotel izdati svoje skrivnosti, so ga s kamenjem pobili do smrti. Še umirajoč je oklepal sveto Rešnje Telo s toliko močjo, da mu ga divji pogani niso mogli iztrgati.

Vse te junaške zgodbe pa so se dogodile že davno, v sivih starih časih.

Kaj pravite, ali tudi v naših dneh srca nedolžnih otrok tako junaško ljubijo Jezusa? Ali ima dobri Jezus, ki v sveti hostiji med nami živi, tudi danes med otroki junaške male mučence?

Ljubezen do Jezusa na svetu nikoli ne umrje. Morda prav v otroških srcih najbolj močno gori.

Povedal vam bom zgodbo, ki se je pred nekaj leti resnično dogodila v nesrečni Rusiji. Povedal jo je najprej neki katoliški časopis na Kitajskem. Ko sem jo bral v nemškem prevodu, me je ganila do solz. Naj gane še vas.

Severovzhodno od Moskve leži malo mestece Jekaterina. V to mesto je prišel pred nekaj leti mlad katoliški duhovnik, da bi skrbel za Jezusove vernike, ki so tam živeli. Z velikim veseljem je nastopil svojo duhovniško službo, toda že prvo nedeljo se je njegovo veselje spremenilo v veliko žalost. Ljudje niso prišli v cerkev. Hiša božja je bila skoraj prazna. Ljudje so bili zapeljani po brezverskih učiteljih in so na Jezusa v tabernaklju popolnoma pozabili. Dobremu duhovniku je krvavelo srce, ko je gledal Jezusa tako zapuščenega. Obupal pa ni. Z vsem srcem je delal na to, da bi pridobil božjemu Zveličarju vsaj nekaj zvestih prijateljev. Našel jih je med otroki. Petnajst veselih dečkov se je zbralo okrog njega. Učil jih je o Bogu, o nebeški Materi, a jaslicah v Betlehemu in o križu na Kalvariji. Posebej pa je v njihova mlada srca vcepil veliko ljubezen do najsvetejšega Zakramenta. Dečki so vztrajali. Čeprav je bilo toliko slabih zgledov in so jih sovražniki božji vabili povsod, so vendar kakor po čudežu ostali ne-

dolžni. Duhovnik je imel z njimi veliko, srčno veselje. Ko jih je v krščanskem nauku temeljito poučil, jih je peljal k prvemu svetemu obhajilu. Malo ljudi je prišlo k tej slovesnosti, ti pa so bili globoko ganjeni nad angelsko pobožnostjo, s katero so dobri dečki prvič prejeli svojega nebeškega Kralja.

Po prvem svetem obhajilu se je zgodilo nekaj posebnega. Ne da bi duhovnik kaj rekel, so dečki odslej vsak večer prišli skupaj, se zbrali v cerkvi, poklekali okrog tabernaklja in cele ure molili Jezusa ter ga tolažili radi vseh hudobij in bogokletnih psovk, ki jih je moral poslušati dan na dan. Božja ljubezen je bila užgala mlada srca.

Mesec dni po tem svetem obhajilu pa so prišli vojaki v stanovanje dobrega duhovnika. Vklenili so ga v verige in ga odvedli v ječo. Božja sovražniki niso mogli gledati, kako ta duhovnik pridobiva ljudi za Jezusa. Duhovnik je vedel, da gre v smrt. Ni trepetal za svoje življenje, skrbeli so ga le njegovi ljubi mali prijateljčki. Ostali bodo brez varstva in brez pomoči, kakor jagnjeta sredi divjih volkov. Ko so ga vojaki vlekli mimo cerkve, se je ozrl proti tabernaklju. Iz duše mu je privrela iskrena prošnja: »Jezus, samo ti jih lahko rešiš. V tvoje varstvo jih izročam. Svoje življenje pa darujem za to, da bi moji dečki ostali tebi zvesti.«

Prišel je večer tistega dne. Dobri dečki so spet prišli na obisk k Jezusu. Toda glej, cerkev je bila zaklenjena. Ostrmeli so. Saj jim je duhovnik vedno puščal cerkev odprto. Kaj se je zgodilo? Stara ženica jim je povedala vse. Solze so jim zalile oči. Ubogi duhovni oče! Pogledali so skozi ključavnico cerkvenih vrat. Večna luč je še gorela. Jezus je bil torej še v tabernaklju. O, zdaj šele je treba moliti. Ker niso mogli v cerkev, so ostali pred cerkvenimi vrati kakor zvesti stražniki pred svojim Kraljem. Dolgo so molili tisti večer za dobrega duhovnika. Tolažili so Jezusa, ki je bil zdaj tako sam.

Tako so hodili pred cerkev nekaj noči. Večna luč pred tabernakljem je ugasnila. V petnajstih mladih srcih pa je vsak večer gorelo petnajst plamenov ljubezni do dobrega Odrešenika.

O, kako je bil Jezus teh dečkov vesel! Bili so zanj kakor dehteče rože sredi puščave. Ob pogledu na njihova nedolžna, ljubeča srca se je Jezus vsak večer potolažil, ob njihovi molitvi je pozabljal na žalitve brezbožnikov.

Pridni, zvesti Jezusovi prijateljski so bili v nevarnosti, da jih razdivjani brezbožniki izslede pri njihovi večerni pobožnosti. Gorje jim tedaj. Raztrgali jih bodo kot volkovi. Dečki pa so vztrajali. Nič strahu ni bilo v njihovih dušah. In če bi bilo treba tudi umreti za Jezusa, ali ni to najlepše? Za Jezusa vse, za Jezusa tudi življenje!

Iz daljave pa je že gorela krvava zarja. Jezus je pripravljal svojim ljubim malim junakom najdražje, kar on ljudem na zemlji da: mučeniško krono betlehemskega otroka.

O boju in zmagi malih junakov pa prihodnjic.

Večerna molitev.

(Narodna. V. Delaču zapisal Jože Gregorič.)

Prvo uro se priporočim Jezusu, Mariji in Svetemu Jožefu.

Drugo uro se priporočim desnemu Angelcu Varuhu.

Tretjo uro se priporočim presveti Trojici.

Četrto uro se priporočim štirim evangelistom.

Peto uro se priporočim petim ranam Kristusovim.

Šesto uro se priporočim Francišku Ksaveriju.

Sedmo uro se priporočim Mariji Sedem Žalosti.

Osmo uro se priporočim svetemu Antonu Padovanskemu.

Deveto uro se priporočim devetim korom angelov.

Deseto uro se priporočim deset tavžent marternikom.

Enajsto uro se priporočim sveti Uršuli in njenim tovarišicam.

Dvanajsto uro se priporočim vsem nebeškim angelcem, vsem nebeškim dušicam.